

Arrest

nr. 166 020 van 18 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF loco advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Majerteen subclan van de Darod clan te behoren. U stelde te zijn geboren en getogen in het noorden van de stad Galkayo dat onder het bewind valt van het semiautonome Puntland. U woonde er tot aan uw vertrek uit Somalië.

Vanaf 2013 baatte u een bioscoop uit in uw wijk. U huurde een ruimte waar u films en sportwedstrijden afspeelde en waar jongeren onder meer ook Ethiopisch bier nuttigden. Omwille hiervan, werd u telefonisch bedreigd door de radicaal Islamitische groepering Al Shabaab. Begin 2014 werd u door hen onder vuur genomen. U werd zwaar gewond door kogels in de armen.

U werd verzorgd in het ziekenhuis van Galkayo. Na twee maanden werd u in het ziekenhuis beschoten. U dook vervolgens onder in het huis van uw familie.

Per vliegtuig verliet u Somalië in april 2015. Per trein kwam u toe in België, waar u asiel aanvraag op 11 mei 2015.

U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit. U legde wel twee documenten neer van dokters in België die u consulteerde en die uw lichamelijke letsels beschrijven.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u uw land hebben verlaten wegens persoonlijke problemen met leden van Al Shabaab in uw stad van herkomst Noord-Galkayo. U legde hieromtrent immers onwaarschijnlijk vage en tegenstrijdige verklaringen af.

Zo liet u noteren in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 19 juni 2015) dat u in 2013 een bioscoop opende en dat u begin 2014 door Al Shabaab werd aangevallen (zie administratief dossier). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u hierover dat u een bioscoop uitbaatte sinds begin 2013, dat u niet wist wanneer precies (dag, maand) u aangevallen werd maar dat het begin 2014 was en dat uw zaak toen zeven maanden open was (zie gehoorverslag CGVS I, p. 6).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS bevestigde u aanvankelijk te zijn begonnen met de uitbating van uw zaak begin 2013 en er zeven maanden te hebben gewerkt totdat u begin 2014 werd aangevallen (zie gehoorverslag CGVS II, p. 3). Gevraagd om preciezere data, stelde u te zijn begonnen met de uitbating van uw bioscoop in de tweede maand van 2013 en te zijn aangevallen op nieuwjaarsdag 1 januari 2014 (CGVS II, p. 3). Toen u er herhaaldelijk op gewezen werd dat de periode tussen begin 2013 of februari 2013 en begin 2014 of 1 januari 2014 meer dan zeven maanden telt, paste u uw verklaringen verschillende keren aan en stelde u niet meer zeker te zijn uw zaak te hebben opengehouden gedurende zeven maanden. Eerst stelde u te zijn begonnen met uw bioscoop in de derde of vierde maand van 2013, vervolgens sprak u van de eerste helft van 2013 en tot slot verklaarde u zeker te zijn in de vijfde maand van 2013 te zijn begonnen (CGVS II, p. 3). Uw steeds wijzigende verklaringen tasten de geloofwaardigheid aan van uw bewering een bioscoop te hebben uitgebaat. Dit wordt nog versterkt door het feit dat u niet kan duiden van wie u de ruimte van uw bioscoop huurde (CGVS II, p. 3).

Geconfronteerd met het gegeven dat u plots verklaarde te zijn aangevallen op nieuwjaarsdag 2014, de eerste dag van de eerste maand van het jaar 2014, (gehoorverslag CGVS II, p. 3) terwijl u eerder tijdens uw eerste gehoor op het CGVS uitdrukkelijk had verklaard te zijn aangevallen begin 2014 maar niet precies te weten wanneer (gehoorverslag CGVS I, p. 6), stelde u dat beide versies op hetzelfde neerkomen daar de eerste dag van 2014 het begin van 2014 is (gehoorverslag CGVS II, p. 3). Uw opeenvolgende verklaringen kunnen niet ernstig genomen worden.

Voorafgaandelijk aan de aanslag op uw leven zou u ook tweemaal telefonisch zijn bedreigd door een onbekende. Ook dit kan u niet specifieker situeren dan enkele dagen voor de aanslag, voor wat betreft het eerste telefoontje, en twee dagen of enkele dagen later voor het tweede telefoontje (CGVS II, p. 5-6).

Bovendien bleef u zeer vaag over de persoon of personen die u zouden hebben bedreigd en aangevallen. U bleek geen idee te hebben betreffende de identiteit of herkomst van uw belager of belagers (zie gehoorverslagen CGVS I, p. 7 en CGVS II, p. 7). U wist evenmin of de persoon die u twee maal telefonisch bedreigde dezelfde persoon was. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS stelde u onder vuur te zijn genomen door verschillende personen, terwijl u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde niets gezien te hebben en dus niet te weten of u onder vuur werd genomen door één of meerdere personen (CGVS I en II, p. 7). Verder stelde u te worden vervolgd door de radicale islamitische groepering Al Shabaab, maar bracht u hiervoor geen concrete argumenten aan en baseerde u uw vermoeden enkel op het gegeven dat Al Shabaab dergelijke bedreigingen en aanvallen uitvoerde (CGVS II, p. 7).

U was daarnaast inconsistent over het moment van de aanslag. Eerst stelde u dat u omstreeks zes of zeven uur 's avonds werd neergeschoten. Daarna werd u gevraagd tot hoe laat u werkte en antwoordde u dat u slechts omstreeks één uur 's nachts of later stopte. Toen u er werd op gewezen dat u dus vroeg werd beschoten wijzigde u plots uw verklaring en stelde u slechts omstreeks één uur 's nachts te zijn beschoten (CGVS II, p. 7). Deze inconsistente verklaringen ondermijnen andermaal de geloofwaardigheid van de aanslag op uw leven.

Het komt verder weinig aannemelijk over dat u in het grote ziekenhuis van Galkayo zou zijn wakker geworden maar dat u in het geheel niet kan vertellen wie u daar gebracht had (CGVS II, p. 5-6). s

Verder liet u noteren op de DVZ dat u na uw vertrek uit het ziekenhuis gedurende meer dan vier maanden ondergedoken verbleef in "een" huis (zie de vragenlijst van het CGVS). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS bevestigde u na uw ontslag uit het ziekenhuis ondergedoken te hebben geleefd in "een" huis (zie gehoorverslag CGVS I, p. 5). Toen u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd in welk huis en op welk adres u onderdook, herhaalde u aanvankelijk en vaagweg dat het in "een" huis was, stelde u vervolgens dat het om een familiehuis ging en tot slot dat het om het huis ging waar u gewoonlijk woonde (gehoorverslag CGVS II, p. 6). Tijdens dit laatste gehoor op het CGVS bleek dat u in uw huis ondergedoken leefde gedurende meer dan een jaar alvorens u uw land verliet (CGVS II, p. 6). Bovendien is uw bewering dat u al die tijd zou zijn gezocht door Al Shabaab maar dat u tijdens uw onderduikperiode niet meer werd bedreigd omdat Al Shabaab niet wist waar u woonde niet aannemelijk (gehoorverslag CGVS II, p. 7). Voornoemde verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

De door u voorgelegde medische documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten bevestigen het bestaan van verschillende littekens maar geven geen uitsluitel over de oorzaak van de letsels en kunnen bijgevolg de ongeloofwaardigheid van uw vervolgrelaas niet wijzigen.

Op basis van het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Op basis daarvan kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). U beweerde afkomstig te zijn uit de stad Noord-Galkayo in de provincie Mudug en dat onder het bewind valt van de semiautonome regio Puntland. Uit bijgevoegde informatie blijkt dat Puntland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld (COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland, 15 juli 2015). In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Puntland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, wordt als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker "foto's neer die de opgesomde verwondingen in het medisch attest illustreren".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 december 2015 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Verzoeker is van oordeel dat er slechts een klein verschil was tussen zijn verschillende verklaringen over het uitbaten van zijn bioscoop. Hij stelt dat hij duidelijk onderlijnd heeft "dat hij de exacte data niet kende en geen precies antwoord kon geven". Hij meent dat de commissaris-generaal "door door te dringen over deze data, de indruk te geven dat de verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat zijn verklaringen niet voldoende waren" een "stressreactie" en verwarring bij verzoeker heeft uitgelokt.

Dat verzoeker vervolgens enkele maanden begon te noemen was volgens hem *“omdat de verwerende partij aandrang en kost wat kost een antwoord wou krijgen op de vraag”*.

Waar verzoeker eerst verklaarde dat hij aangevallen werd begin 2014 en later verklaarde dat het op 1 januari was, meent verzoeker: *“Er is geen enkel verschil tussen deze twee verklaringen. De één is enkel nauwkeuriger dan de ander.”*. Hij stelt zich voorts de vraag: *“Maar mag er vanuit gegaan worden dat voor Somalische burgers de datum 1 januari even belangrijk is als voor ons? De culturele verschillen tussen onze gemeenschap en die van Somalische burgers zijn zo groot dat men er niet kan van uitgaan dat 1 januari 2014 hetzelfde gewicht in Somalië heeft als voor ons. En inderdaad, Nieuwjaar in Somalië valt op 20 juli 2014.”*.

Wat de telefonische bedreigingen betreft, voert verzoeker aan: *“Een telefonische bedreiging gebeurt logischerwijze via de telefoon. Het is aannemelijk dat de persoon die belt en bedreigt zich niet eerst voorstelt. De verzoeker, die de persoon niet kende, kon onmogelijk de stem van een persoon die hij niet kent van een andere stem differentiëren. Het is dus aannemelijk dat de verzoeker noch wist wie hem gebeld had noch wist of er sprake was van twee verschillende personen of niet.”*.

Dat verzoeker niet wist wie hem naar het ziekenhuis had gebracht, wijt hij aan het feit dat hij *“duidelijk buiten bewustzijn”* was en *“onmogelijk (kon) weten wie hem naar het ziekenhuis gebracht heeft aangezien hij bewusteloos was”*. Hij acht het *“aannemelijk dat de persoon die hem gebracht heeft een onbekende is die langskwam op straat of een politie agent, dit zou kunnen verklaren waarom die persoon de verzoeker niet heeft ingelicht dat hijzelf hem gebracht heeft”*.

Voorts vindt verzoeker het *“niet vreemd dat de verzoeker er meteen van uitging dat het Al Shabaab was die hem bedreigde en de aanvallen uitvoerde aangezien de terroristische groep algemene faam kent in Somalië en het de grootste groep ginds is. Het is bekend dat activiteiten zoals alcohol verkopen of sigaretten (in het geval van de verzoeker was het alcohol) activiteiten zijn die worden belemmerd en zelfs bestraft door de groep.”*.

Hij acht het *“onbegrijpelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het medisch attest dat nochtans duidelijk aantoonde dat er verschillende verwondingen aanwezig zijn op de arm, die veroorzaakt werden door kogels. Deze verwondingen en littekens zijn zodanig ernstig dat indien ze te wijten waren aan een ander incident, dat de verzoeker over dit incident wel had verteld, indien dit het geval was.”*. Volgens verzoeker *“wijst het medisch attest er duidelijk op dat de verwondingen en littekens duidelijk veroorzaakt werden in 2014. Het is dus onmogelijk dat deze littekens veroorzaakt werden door een andere gebeurtenis dan de aanval die gebeurde in 2014 en dat de kern van het asielrelaas van de verzoeker vormt.”*.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas en het voordeel van de twijfel.

Aangaande de subsidiaire bescherming gaat verzoeker in op artikel 3 EVRM en rechtspraak van het EHRM. Hij stelt dat *“de situatie in Somalië op dit moment onleefbaar is”* en dat *“men hieromtrent verschillende betrouwbare informatie heeft samengevoegd”*. Hij verwijst naar een rapport van mei 2013 van Amnesty International, naar een rapport van november 2014 van Amnesty International, naar *“Africa Briefing n° 99”*, naar een artikel *“Despite Gains against Al-Shabaab, Setting Up Peacekeeping Mission in Somalia Still ‘High-Risk Undertaking’, Top Peacekeeping Official Tells Security Council”* van 2015, naar een artikel van 16 juli 2015 en naar een artikel van 22 augustus 2015. Uit deze informatie blijkt volgens verzoeker dat *“de situatie onleefbaar is op het Somalisch grondgebied en dat in geen geval asielzoekers ginds mogen worden teruggezonden zonder dat het internationaal recht geschonden wordt”* en dat *“Puntland inderdaad verder het slachtoffer is van aanvallen van Al Shabaab en een groeiende aanwezigheid van de agent van de militanten”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen, van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker. Zijn verklaringen kenmerken zich door talrijke incoherenties en vaagheden.

2.4. Zo legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over wanneer hij zijn bioscoop opende (gehoor 29 juli 2015, p. 6; gehoor 19 november 2015, p. 3), op welke dag hij werd aangevallen (gehoor 29 juli 2015, p. 6; gehoor 19 november 2015, p. 3), op welk moment van de dag de aanval plaatsvond (gehoor 19 november 2015, p. 7) en over het aantal personen door wie hij onder vuur werd genomen personen (gehoor 29 juli 2015, p. 7; gehoor 19 november 2015, p. 7).

2.5. De bewering in het verzoekschrift dat er slechts een klein verschil was tussen zijn verklaringen over het uitbaten van zijn bioscoop doet geen afbreuk aan de constant wijzigende verklaringen van verzoeker over een essentieel element in zijn asielrelaas. Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in 2013 een bioscoop opende en dat hij begin 2014 door Al Shabaab werd aangevallen, terwijl hij tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij een bioscoop uitbaatte sinds begin 2013, dat hij begin 2014 aangevallen werd en zijn zaak toen zeven maanden open was (gehoor 29 juli 2015, p. 6) en tijdens zijn tweede gehoor dan weer beweerde te zijn begonnen met de uitbating van zijn bioscoop in de tweede maand van 2013 en te zijn aangevallen op nieuwjaarsdag 1 januari 2014 (gehoor 19 november 2015, p. 3). De uitleg in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal “*door door te dringen over deze data, de indruk te geven dat de verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde en dat zijn verklaringen niet voldoende waren*” een “*stressreactie*” en verwarring bij verzoeker heeft uitgelokt en hij daarom enkele maanden begon te noemen “*omdat de verwerende partij aandrang en kost wat kost een antwoord wou krijgen op de vraag*”, kan dergelijke incoherente verklaringen niet verschonen. Van een asielzoeker mag wel degelijk worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Van verzoeker kan dan worden verwacht dat, bij het doorvragen van de commissaris-generaal, op coherente wijze kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct

waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven. Uit het verhoor op het Commissariaat-generaal kan bovendien blijken dat verzoeker zijn verklaringen bijstelt naarmate doorgevraagd wordt en hij met zijn voorgaande afwijkende verklaringen wordt geconfronteerd. Hieruit kan geen “stressreactie” of verwarring maar net een duidelijke alertheid blijken.

2.6. De stelling in het verzoekschrift dat *“De culturele verschillen tussen onze gemeenschap en die van Somalië burgers zijn zo groot dat men er niet kan van uitgaan dat 1 januari 2014 hetzelfde gewicht in Somalië heeft als voor ons. En inderdaad, Nieuwjaar in Somalië valt op 20 juli 2014.”* verandert niets aan de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor verklaarde te zijn aangevallen op de eerste dag van de eerste maand van het jaar 2014 (gehoor 19 november 2015, p. 3) terwijl hij tijdens zijn eerste gehoor uitdrukkelijk verklaarde te niet te weten op welke dag begin 2014 hij aangevallen was (gehoor 29 juli 2015, p. 6). Bovendien is dit slechts een van de vele motieven van de bestreden beslissing.

2.7. Voorts blijft verzoeker onaannemelijk vaak over (de identiteit van) zijn beweerde belagers. Hij stelde dat hij vóór de aanslag op zijn leven tweemaal telefonisch bedreigd is geweest, maar hij had geen idee van de identiteit of herkomst van zijn belager (gehoor 29 juli 2015, p. 7; gehoor 19 november 2015, p. 7) en hij wist niet of de persoon die hem telefonisch bedreigde dezelfde persoon was. Verzoeker beweerde weliswaar te worden vervolgd door Al Shabaab, maar hij kon hiervoor geen concrete argumenten aanbrengen en had eigenlijk louter een vermoeden omdat hij wist dat Al Shabaab dergelijke bedreigingen en aanvallen uitvoerde (gehoor 19 november 2015, p. 7). Indien verzoeker meent te moeten vertrekken naar het buitenland omwille van bedreigingen dan kan minstens verwacht worden dat hij dit weloverwogen heeft beslist en hij weet wie hij moet ontvluchten. Over de aanslag op zijn leven verklaarde verzoeker aanvankelijk onder vuur te zijn genomen door verschillende personen, terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde niets gezien te hebben en niet te weten of hij beschoten werd door één of meerdere personen (gehoor 29 juli 2015, p. 7; gehoor 19 november 2015, p. 7). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“Een telefonische bedreiging gebeurt logischerwijze via de telefoon. Het is aannemelijk dat de persoon die belt en bedreigt zich niet eerst voorstelt. De verzoeker, die de persoon niet kende, kon onmogelijk de stem van een persoon die hij niet kent van een andere stem differentiëren. Het is dus aannemelijk dat de verzoeker noch wist wie hem gebeld had noch wist of er sprake was van twee verschillende personen of niet.”*, en dat het *“niet vreemd (is) dat de verzoeker er meteen van uitging dat het Al Shabaab was die hem bedreigde en de aanvallen uitvoerde aangezien de terroristische groep algemene faam kent in Somalië en het de grootste groep ginds is. Het is bekend dat activiteiten zoals alcohol verkopen of sigaretten (in het geval van de verzoeker was het alcohol) activiteiten zijn die worden belemmerd en zelfs bestraft door de groep.”*, merkt de Raad op dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Dat verzoeker over essentiële elementen van zijn relaas, zoals (de identiteit) van zijn vervolgers, dergelijke vage en incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

2.8. Ook over de gebeurtenis na de beweerde aanslag op zijn leven, is verzoeker onwetend. Hij gaf aan in het grote ziekenhuis van Galkayo wakker geworden te zijn, maar hij kan niet vertellen wie hem daar gebracht had (gehoor 19 november 2015, p. 5-6). De uitleg in het verzoekschrift dat *“onmogelijk (kon) weten wie hem naar het ziekenhuis gebracht heeft aangezien hij bewusteloos was”* kan niet overtuigen. Immers is niet aannemelijk dat verzoeker dit niet zou besproken hebben nadat hij terug bij bewustzijn was met naasten in het ziekenhuis of bij dorpsgenoten, temeer daar verzoeker na de aanslag nog meer dan een jaar in zijn dorp verbleef.

2.9. Ten slotte is het frappant dat verzoeker na de beweerde beschieting gedurende meer dan een jaar in zijn eigen huis bleef wonen, alvorens hij zijn land verliet (gehoor 19 november 2015, p. 6). Dergelijk gedrag ondermijnt de ernst van zijn vrees voor vervolging. Zijn bewering dat hij al die tijd zou zijn gezocht door Al Shabaab maar dat hij tijdens zijn “onderduikperiode” niet meer werd bedreigd omdat Al Shabaab niet wist waar hij woonde is bijgevolg geheel onaannemelijk (gehoor 19 november 2015, p. 7).

2.10. Verzoeker legt medische documenten neer en acht het *“onbegrijpelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het medisch attest dat nochtans duidelijk aantoonde dat er verschillende verwondingen aanwezig zijn op de arm, die veroorzaakt werden door kogels. Deze verwondingen en littekens zijn zodanig ernstig dat indien ze te wijten waren aan een ander incident, dat de verzoeker over dit incident wel had verteld, indien dit het geval was.”*. Volgens verzoeker *“wijst het medisch attest er duidelijk op dat de verwondingen en littekens duidelijk veroorzaakt werden in 2014.”*

Het is dus onmogelijk dat deze littekens veroorzaakt werden door een andere gebeurtenis dan de aanval die gebeurde in 2014 en dat de kern van het asielrelaas van de verzoeker vormt.”.

De op het Commissariaat-generaal neergelegde medische documenten aangaande littekens op zijn lichaam en de ter terechtzitting voorgelegde *“foto’s die de opgesomde verwondingen in het medisch attest illustreren”* doen echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangaande de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, daar uit deze stukken niet kan blijken wat de oorzaak van deze littekens is. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004).

2.11. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *postfactum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.14. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.15. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in de stad Noord-Galkayo in de provincie Mudug geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland”* van 15 juli 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de stad Noord-Galkayo in de provincie Mudug onder het bewind valt van de semiautonome regio Puntland en dat Puntland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld.

De verwijzingen in het verzoekschrift naar informatie - een rapport van mei 2013 van Amnesty International, een rapport van november 2014 van Amnesty International, *“Africa Briefing n° 99”*, een artikel *“Despite Gains against Al-Shabaab, Setting Up Peacekeeping Mission in Somalia Still ‘High-Risk Undertaking’, Top Peacekeeping Official Tells Security Council”* van 2015, een artikel van 16 juli 2015 en een artikel van 22 augustus 2015 - waaruit zou blijken dat *“de situatie onleefbaar is op het Somalisch grondgebied en dat in geen geval asielzoekers ginds mogen worden teruggezonden zonder dat het internationaal recht geschonden wordt”* en dat *“Puntland inderdaad verder het slachtoffer is van aanvallen van Al Shabaab en een groeiende aanwezigheid van de agent van de militanten”*, toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Uit de door verzoeker geciteerde informatie blijkt immers niet dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog

is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK